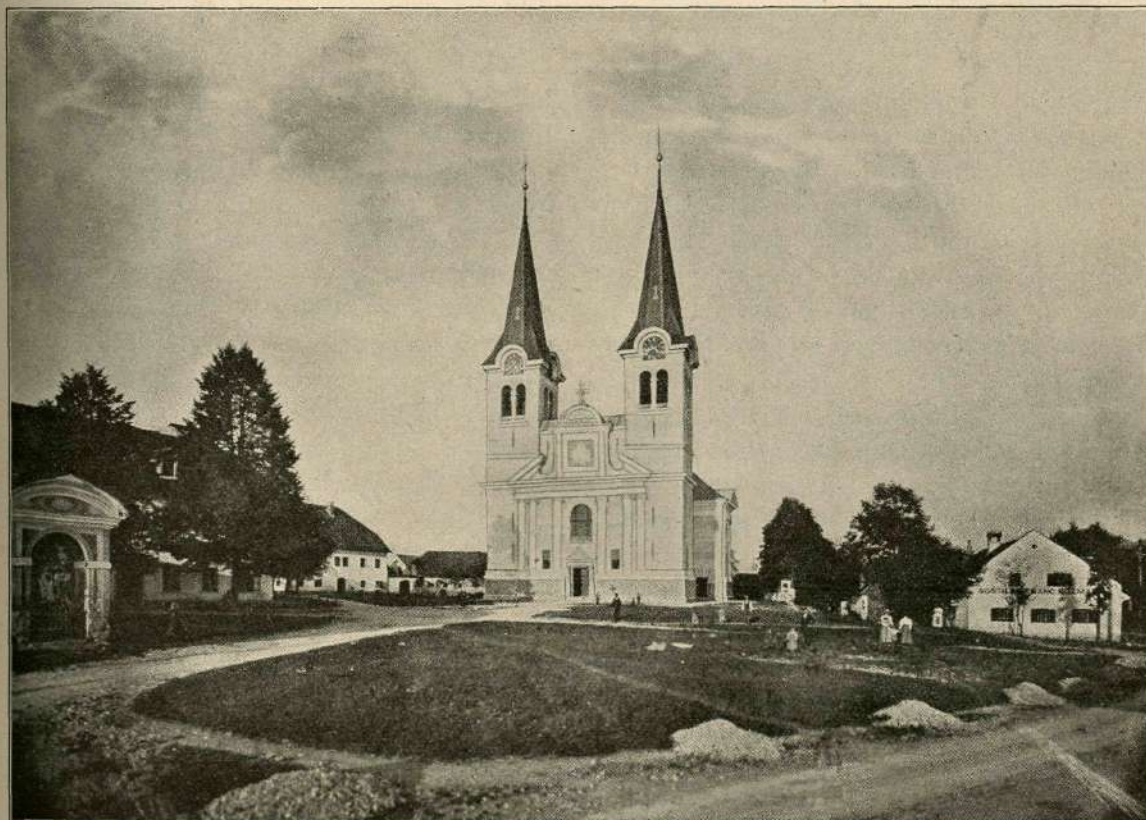

jutro. Solze so se mu udrle kakor iz zavornic, in jokati in tuliti je začel, da so ga jele peči oči in ga je začelo dušiti po grlu...

Naj je revež kdaj pozabil na čredo, da se mu je razkropila po gozdu — gorjel! Iskati jo je moral zvečer in zbirati jo od vseh strani. Stari Jezgurec bi ne bil vedel kaj početi nad njim, da je prignal domov kako járe premalo.

tedaj gledal stari Jezgurec sem od peči jezno in nevihtasto, kakor bi mu ne privoščil niti ovsene jedi.

Včasih je že mislil na to, da bi ušel in jo popihal domov tje čez hribe: po lisičji grapi do Urhovca, tam po stezi v hrib, preko sedla in čez Tilnov greben v voljško dolino. Od tam bi se že videla Kolnica in za Kolnico na planotici domača hiša. Oh, pa misel

Nova cerkev pri D. M. v Polju.

Fot. I. Kotar.

Jeseni je imel z ovci največji križ; uhajale so mu po gobah. Prijelo jih je nanekrat. Nemirne so postajale, vratove so iztegovale in z nosovi so vohale po zraku. Ceneta je zaskrbelo. Vstopil se je pred čredo in z brezovcem majil po glavah, po vratovih, po nogah —, kamor je priletelo. Pa ovce so ga pogazile po tleh in jo, kakor divje, pobrale po hribu navzgor. — In ko je Cene zvečer jedel ovseni sok iz sklede, da so se mu testeni svalki delali po ustih in je moral pleve s prsti puliti izmed jedi: ga je celo

„Dom in svet“ 1900, štev. 10.

na Lenarda mu je v hipu ohladila vzhičeno domotožje; Lenard bi ga stepel in prignal nazaj k Jezgurcu. Potem bi bilo še huje. Vendar se je uprav pri misli na Lenarda zopet potolažil nazadnje. Saj Lenard tudi pase in še ne tako daleč: tam gori-le vrhu Pórezna. In Cene je poslušal, kdaj se zopet oglasi s Pórezna doli Lenardov hoooop!

Tudi Mana je dorastla s časom. Tedaj, ko je bil Cene v trinajstem letu, je bila ona baš dopolnila petnajsto. Še tisto leto ko Cene je šla od doma. Meta, neka daljša Pucova